21/01/2021

Εξομολόγηση του δράματος μίας ιατρού-μητέρας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου κ. Δημητρίου

«Ἀπό τήν ἀπόγνωση στήν πίστη» (ἐξομολόγηση τοῦ δράματος μιᾶς ἰατροῦ-μητέρας)

Α. ΠΡΟΟΙΜΙΑΚΟΣ

Ἡ ἐκκλησιαστική μας παράδοση σέ κάθε σταθμό τοῦ βίου διασαλπίζει μιάν ἁπλή ρεαλιστική δεοντολογία ζωῆς: τό “ἀπό Θεοῦ ἄρξασθαι”, τήν διάθεση πού εἶχε ἀρχαιόθεν ὁ ἄνθρωπος νά διασφαλίζει τίς ἐπιλογές καί νά ἀντιπαλαίει τά ἀδιέξοδα τοῦ βίου (κι αὐτό μᾶς ἀναπέμπει στήν Ἁγιογραφική ἀποκάλυψη τῆς θεοκτισίας μας).

Ὡστόσο, γιά τήν ἐκκλησιαστική παράδοση (πού ἀπετέλεσε τό ψύχωμα τῆς λαϊκῆς μας ψυχῆς καί παραδόσεως), ὁ Ἁγιασμός εἶναι κάτι ἐκτυπώτερο καί οὐσιωδέστερο

ἀπό μιάν ὑποτυπώδη ψυχολογική γενετική ἀνάμνηση. Δέν εἶναι ἐπομένως τυχαία ἡ τέλεση τοῦ Ἁγιασμοῦ στίς ἡμέρες μας, κάτι τό καινούργιο. Μέ τόν Ἁγιασμό ἀλλά καί μέ τά ἁγιάσματα συναμυνόμεθα στίς ὁριακές ταλαιπωρίες τοῦ βίου ἀποζητώντας μιά ἐλπίδα ἀνανέωσης τοῦ βίου.Αὐτό μπορεῖ νά φαίνεται σάν μιά θρησκειακή ἀποτύπωση στόν πολιτισμό μας ἤ σάν μιά ἀνατύπωση τῆς θρησκευτικότητας τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ὅμως, εἶναι κάτι πολύ οὐσιωδέστερο ἀπό ἐθιμική παράδοση.

Οἱ ἐγχριστωμένοι προπάτορές μας (πού ἐκκλησιοποίησαν μέ τό βίο τους τήν μακραίωνη παράδοση τοῦ γένους μας) εἶχαν μαθητεύσει σ᾽ ἕνα τρόποκοινωνικῆς, οἰκογενειακῆς, ἀτομικῆς ζωῆς μέ συναίσθηση τῶν θεοδώρητων ἀληθινῶν ὑπαρκτικῶν μας ὁρίων καί δυνατοτήτων. Ἔφθασαν πολύ πιό βαθειά καί πιό πέρα ἀπό τό “γνῶθι σεαυτόν” τῶν ἀρχαίων μας προγόνων. Ἀναρίθμητες μορφές ἀκεραιότητας καί μεγαλοσύνης (μέ τά λόγια τους καί μέ τόν τρόπο τῆς ἁγιασμένης ζωῆς τους) τό ἐξήγησαν καί τό ἐπανεξήγησαν. Καί στή θρησκευτικότητά τους τήν καθημερινή, τήν πολιτισμική, κυρίως ὅμως ἐκκλησιαστική,δέσποζε συνειδητά εἴτε ὑποσυνείδητα μιά δοκιμασμένη σοφή ὁδηγία: “πρόσεχε τόν ἑαυτό σου, ὥστε νά προσέχεις στό Θεό”(πρβλ. Μ. Βασιλείου, “λόγον εἰς τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ). Ἔτσι, λοιπόν, καί ὁ Ἁγιασμός καί τά Ἁγιάσματα σέ μιά διάρκεια αἰώνων ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας δείχνουν τήν παραδοσιακή θρησκευτικότητα, τήν παραδοσιακή ἐκκλησιαστικότητα αἰώνων μέ ἀναφορά ἀγάπης καί λατρείας πρός τόν ἀληθινό Θεό τῆς θείας ἀποκαλύψεως.

Ἡ δική μας ἐγγύτητα στή δική Του ἐγγύτητα

Ὁ Ἁγιασμός (σάν τελετή καί σάν ἁγίασμα)μέ πίστηπροσλαμβανόμενογίνεται τρόπος καί μέσονκαί ἔκφραση καί ὁμολογία μέθεξης γι᾽ αὐτό πού ὀνομάζουμε στή θεολογική ὁρολογία “καινή κτίση”, τό νέο κόσμο τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. “Αἰσθητοποιεῖ” (καί) σήμερα τήν ἐνιστορική ἐκκλησιαστική κοινωνία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί ἐν ταὐτῷ τήν πραγματική ὁμορφιά τοῦ θεόκτιστου κόσμου.
Ἠἐκκλησιαστική τελετή ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων ἐπιτελεῖται μέ τήν ἀόρατη παρουσία-δράση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού εἶναι Κύριος τῆς Ἐκκλησίας, ἐμπνευστής καί πνοή, τελετουργός καί τελειωτής, ἁγιασμός καί ἁγιαστής. Ἐμεῖς σάν ἐκκλησιαστικό σῶμα προσφέρουμε στόν Τριαδικό Θεό τό νερό, πού συνιστᾶ κοινή φυσική δωρεά Του πρός ὅλους, κι Ἐκεῖνος τό εὐλογεῖ καί τό ἁγιάζει, γιά νά γίνει κάτι παραπάνω, μιά δυνατότητα δικῆς μας αἰσθητῆς μετοχῆς στή δική Του παρουσία. Ὅλη ἡ τελετουργία τοῦ Ἁγιασμοῦ εἶναι μιά κατάφαση παραδοχῆς καί ἀποδοχῆς τῆς μοναδικότητας τοῦ Θεοῦ ἀπό μέρους μας, εἶναι μιά δική μας συνεργασία στή δική Του παρουσία, ἡ δική μας προσέγγιση καί προσοικείωσηπρός τήν δική Του ἐγγύτητα (πρβλ. Ἰακ. 4,8). Δέν εἶναι μιά συναλλαγή, ἀλλά μιά κίνηση

κοινωνίας.

Αὐτό πού τελοῦμε γενικῶς μέ τήν προσευχή, μέ τή λατρευτική διάθεση, μέ τήν ὑπακοή στό θέλημά Του, τό ἐπιτελοῦμε μέ ἕνα πιό χειροπιαστό τρόπο στήν τελετουργία τοῦ Ἁγιασμοῦ. Μετέχουμε, προσευχόμαστε, κάνουμε τό σταυρό μας, πίνουμε ἀπό τό ἁγιασμένο νερό, ὅλα αὐτά δέν εἶναι θρησκευτικές πράξεις, ἀλλά κίνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας συλλογικά καί κοινωνικά πρός τόν Τριαδικό Θεό πού πλέον συγκαταβαίνει στόν κόσμο μέ ἀμεσότερο (γιά τήν ἐλευθερία μας) τρόπο, ἔχοντας σάν ὁδό τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Ἑνός τῆς Τριάδος, τόν ἐνανθρωπισμένο Υἱό τοῦ Πατρός, τό ἀσύγχυτα καί ἀχώριστα τέλειο ἀνθρώπινο τοῦ Θεανθρώπου καί Σωτήρα μας γιά μᾶς τούς ἀνθρώπους.

Ἐθελότρεπτη ἡ ἐλευθερία μας γιά τή σωτηρία

Στήν τελετουργία ἁγιασμοῦ τοῦ ὕδατος χρησιμοποιοῦμε αἰσθητά καί τό Σταυρό. Εἶναι σάν νά δείχνουμε στό Θεάνθρωπο Κύριό μας τό δικό Του δρόμο ταυτίσεως μέ μᾶς “μέχρι θανάτου”, σάν νά “θυμόμαστε ἀμοιβαῖα” τή δύναμη τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ σταυροῦ Του, τή ζωοποιό δύναμη τῆς σταυρώσεως καί τῆς ἀναστάσεώς Του.Ὁ σταυρός γίνεται “διάλογος” δικός μας μέ τόν Κύριο, διάλογος πίστης, διάλογος πιστότητας, διάλογος εὐγνωμοσύνης. “Ὁ ἡμετέραν μορφήν ἀναλαβών καί ὑπομείνας σταυρόν σωματικῶς σῶσόν με τῇ ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος” (ὑπακοή βαρέος ἤχου). Καί αὐτό τό “σῶσόν με” εἶναι προγραμματισμός πάνω στά δεδομένα τοῦ Σωτῆρος γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Ἡ διά τοῦ σταυροῦ σωτηρία εἶναι δεδωρημένη, πρός αὐτήν ὁ καθένας ἀπό μᾶς προγραμματίζει τήν ἐθελότρεπτη ἐλευθερία τοῦ βίου του, ὡς ἐθελούσια ἀπόλυτη σχέση μέ τό Θεό τῆς σαρκώσεως, τῆς σταυρώσεως, τῆς ἐγέρσεως.

Ὅλα αὐτά περιλαμβάνονται κυριολεκτικά καί ἐμβιώνονται σέ κάθε σταυροκόπημα δοξολογίας ἤ δεήσεως, σέ κάθε θεία λειτουργία μέ ἀποκορύφωμα τή θεία κοινωνία, μέ τίς σταυροειδεῖς εὐλογίες τῶν λειτουργῶν καί τόσα σταυροκοπήματα τῶν συμμετόχων πιστῶν. Στά εὐρύτερα καθημερινά ὅρια τοῦ βίου, φορώντας τόν ἐπιλαίμιο σταυρό μας, καταφιλώντας τονὡς ταυτισμένο μέ τό Σταυρό τοῦ Σταυρωθέντος, ὁμολογοῦμε τό χαροποιό μας δικαίωμα στό κενό-καινό μνημεῖο τοῦ Ἀναστάντος καί, ἀκόμη περισσότερο, στόν ἴδιο τόν Ἀναστάντα (στήν ἀνάστασή Του, στήν ἀνάληψή Του, στή θεία θεανθρώπινη αἰωνιότητά Του).

Ἐμμονές ἄγνοιας τῶν ὑπαρκτικῶν μας δεδομένων

Σχεδόν κάθε τι στήν Ἐκκλησία (ἔστω κι ἄν ἐκκαλύπτεται μέσα ἀπό πολιτισμικές ἐκφράσεις) γίνεται ἁγιασμένο μέρος αὐτοῦ τοῦ ὅλου, γίνεται ἁγιασμός ἀπό τόν Ἁγιάζοντα, γιά χάρη δική μας πού ἁγιαζόμαστεμετέχοντας στόν ἁγιασμό

καίπροπαντός στόν Ἁγιάζοντα.

Ὁ Ἁγιασμός διαλαλεῖ αὐτό πού θά ἔπρεπε τόσους αἰῶνες νά διαλαλούσαμε ὅλη ἡ πανανθρωπότητα στούς οὐσιώδεις διαλόγους τῆς μεταξύ μας κοινωνίας καί στίς ἐπιστημονικές μας ἀνακαλύψεις γιά τόν ἄλογο καί τόν ἔλλογο κόσμο.Τί θά ἔπρεπε νά διαλαλούσαμε; Ὅτι εἴμαστε θεόκτιστοι καί θεόσωστοι καί αὐτό μᾶς τό ἔμαθε ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος “ἐπί τῆς γῆς ὤφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη” κι ἀπό τότε “μεθ᾽ ἡμῶν ἐστι πάσας τάς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος”.

Παρά τοῦτο, παρ᾽ ὅλη μας τήν παντοειδή περισπούδαστη ἐπιστημοσύνη (ἡ ὁποία πάντως σταματᾶ στό ἔσχατο ὑπαρκτικό ἐρώτημα), σάν ἀνθρωπότητα ἐπιμένουμε νά ἀγνοοῦμε αὐτό πού εἴμαστε. Ἐπειδή σέ πολύ μεγάλα ποσοστά ὁ κόσμος ἐπιμένει νά ἀγνοεῖ Αὐτόν πού μᾶς ἔφτιαξε γιά νά ὑπάρξουμε καί νά εἴμαστε. Ἄν διαθέτουμε ἀγαθή προαίρεση, κάποια στιγμή δέν ἀποκλείεται νά ἀποθαυμάσουμε ρεαλιστικά τήν ἀληθινή μεγαλοσύνη μας, ὅταν συγκραθοῦμε κι ἀπογευθοῦμε κάποια ὁλοφάνερη εὐλογία τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ (ὅπως συνέβη στό περιστατικό πού παρουσιάζουμε σήμερα). Ἡ ἀγαθή προαίρεση φτιάχνει τόν ἄνθρωπο (ὅπως ἔλεγαν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας) σάν τό κερί πού μαλακώνει μέ τήν ἴδια διαρκή ἀκτινοβολία ἀγάπης τοῦ Θεοῦ σέ ὅλους. Ἡ κακοπροαίρετη διάθεση μεταποιεῖ τόν ἄνθρωπο ὥστε νά εἶναι σάν τόν πηλό πού σκληραίνει, ὅσο δέχεται τήν ἴδια πρός ὅλους ἀκτινοβολία. Στόν πρῶτο ἀποτυπώνεται ὁ Κύριος, ὥστε νά γίνεται θεοειδής, ἐνῶ ὁ δεύτερος δέν προσφέρεται σέ μιά τέτοια σωτηριώδη ὁμοίωση.

Β. ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΓΝΩΣΗΣΤΗΝ ΠΙΣΤΗ

(ἐξομολογήσεις μιᾶς μητέρας-ἰατροῦ)

Ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ ἔχει τό λόγο στή διήγηση τῆς περιπέτειάς τους. Ταυτόχρονα, μέσα σέ αὐτήν ἀποκαλύπτεται καί ἡ θαυμαστή ἐπενέργεια τῆς θείας χάριτος γιά τή σωτηρία τοῦ παιδιοῦ τους.

«Ο λόγος που αποφάσισα να γράψω και για το δικό μας θαύμα είναι για να μπορέσω με αυτόν τον τρόπο να ευχαριστήσω και εγώ τον Χριστό, την Παναγία μας που είναι στην κυριολεξία Μητέρα όλου του κόσμου.

Για τέσσερα χρόνια υποστήκαμε τα πάνδεινα. Όλα ξεκίνησαν τον Αύγουστο του 2014, όταν είχαμε πάει διακοπές, με το Χρήστο που τότε ήταν 3 χρονών. Οι σχέσεις μου με την Εκκλησία ήταν τυπικές. Στις διακοπές λοιπόν άρχισε ο Χρήστος να έχει αιμορραγικές διαρροϊκές κενώσεις, όχι όμως αυτό το κλασσικό της γαστρεντερίτιδας, και έκανε και λίγο πυρετό.

Θεωρήσαμε ότι είναι ίωση. Μετά από λίγο διορθώθηκε και σεμία εβδομάδα ξαναπαρουσιάστηκε το ίδιο και τότε άρχισε ο Γολγοθάς μας. Πήγαμε σε όλα τα νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης και στους καλύτερους παιδογαστρεντερολόγους. Νοσηλευτήκαμε μία εβδομάδα στο Παπαγεωργίου, ένα μήνα στο Γεννηματά όπου μας κάνουν διάγνωση της «νόσου τουChron» που είναι φλεγμονώδης νόσος του εντέρου. Αρχίσαμε να παίρνουμε κορτιζόνη αλλά το παιδί δεν έβλεπα να βελτιώνεται, δεν έτρωγε δεν είχε διάθεση.

Στο ενδιάμεσο των νοσοκομείων πήγα και εξομολογήθηκα και μετά από αυτό νομίζω ότι ξεκίνησε να ξετυλίγεται το κουβάρι, γιατί διάγνωση ακόμα δεν υπήρχε. Όλο αυτό το διάστημα καθημερινά πηγαίναμε εναλλάξ με το σύζυγο στο ναό του αγίου Δημητρίου να παρακαλέσουμε τον Άγιο να βοηθήσει το παιδί μας.

Κάποια Κυριακή λοιπόν ο πυρετός έφθασε 40΄.Ξανακάνουμε εισαγωγή στο Γεννηματά. Τότε άρχισαν να πέφτουν και τα αιμοπετάλια (συστατικό του αίματος) και μου είπαν ότι πρέπει να πάμε στο Ιπποκράτειο να κάνουμε μυελόγραμμα.Μια ειδική εξέταση πολύ επώδυνη στην οποία τρυπάνε το κόκκαλο της λεκάνης, παίρνουν μυελό και τον εξετάζουν, και όλο αυτό γίνεται με το παιδί ξύπνιο.

Στην εξέταση που έγινε μας ανακοίνωσαν ότι το παιδί πάσχει απόμυελογενή λευχαιμία, κάτι σπάνιο στα παιδιά και είναι δύσκολα τα πράγματα.Θα έπρεπε να μεταφερθούμε στο ογκολογικό τμήμα του νοσοκομείου.Ο διευθυντής όμως εκεί του τμήματος δεν δεχόταν κανέναν ασθενή χωρίς το ειδικό καθετηράκι «Hickman» το οποίο έμπαινε στο χειρουργείο. Στό δεύτερο μυελόγραμμα το παιδί από το έντονο κράτημα, γιατί επαναλαμβάνω γινόταν χωρίς αναισθησία, δεν μπορούσε να κουνήσει ούτε τα πόδια ούτε τά χέρια, ενώ τα αιμοπετάλιά του ήταν απαγορευτικά για να μπει στο χειρουργείο και να βάλει το καθετηράκι «Hickman».Όσα και να του έβαζαν, δεν ανέβαιναν με τίποτα. Ο χειρουργός μου υποσχέθηκε πως έστω και με 12.000 ή 15.000 αιμοπετάλια θα του το έβαζε, ενώ ο αριθμός σε έναν φυσιολογικό άνθρωπο είναι 150.000–300.000. Η αναισθησιολόγος ήταν κάθετη, αλλά με την ευθύνη του χειρουργού και τη δική μας συγκατάθεση μπήκε στο χειρουργείο με 12.000 αιμοπετάλια, αν και υπήρχε μεγάλη επικινδυνότητα για αιμορραγίες λόγω του χαμηλού αριθμού αιμοπεταλίων.

Εκείνες τις μέρες κατάλαβα ότι έπρεπε να ενισχυθώ με την προσευχή. Και ενώ ήμουν έξω από το χειρουργείο, παρακαλούσα την Παναγία και τους Αγίους της Λέσβου για να μπορέσουμε να βάλουμε το καθετηράκι να ξεκινήσει η θεραπεία. Ο γιατρός βγήκε μετά από λίγο και είπε: “Ούτε μια σταγόνα αίμα δεν χάθηκε, όλα πήγαν πάρα πολύ καλά”.Η θεραπεία ξεκίνησε στις 2 Δεκεμβρίου. Θα διαρκούσε 10 ημέρες, που πέρασαν πολύ δύσκολα, γιατί ο οργανισμός του Χρήστου δεν κρατούσε τα αιμοπετάλια που του έβαζαν συνεχώς.Μετά την θεραπεία η άμυνα του

οργανισμού πέφτει, και την 13η με 14η ημέρα άρχισε να έχει υψηλό πυρετό. Συσσωρεύτηκε υγρό στην κοιλιά και άρχισε να έχει δυσκολία στην αναπνοή. Κάποια στιγμή, ενώ βρισκόμουν στο δωμάτιο, νιώθω κάτι να με ξυπνάει. Βλέπω να φωτίζεται το ταβάνι του δωματίου με ένα άσπρο λαμπερό φως που πλημμύρισε το δωμάτιο, ενώ έξω ήταν νύχτα. Την άλλη μέρα μου ειπώθηκε ότι θα μας στείλουν στην Αθήνα. Στην αρχή μας είπαν ότι θα μεταφερθεί με στρατιωτικό αεροπλάνο.Αλλά, τελικά, ο Θεός βοήθησε και μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο. Λόγω των χαμηλών αιμοπεταλίων που είχε, θα ήταν επικίνδυνη η μεταφορά με το αεροπλάνο. Μας υποδέχθηκαν στην εντατική του Νοσοκομείου Αγλαΐα Κυριακού πού είχε άδειο κρεβάτι και μας είπαν πως τα πράγματα ήταν πάρα πολύ δύσκολα. Είχε μολυνθεί αυτό το καθετηράκι με ένα υπερβολικά ανθεκτικό μικρόβιο και είχε κάνει σηψαιμία. Προσπάθησαν να αφαιρέσουν υγρό από την κοιλιά, αλλά δεν κατάφεραν και πολλά πράγματα, και η δεύτερη προσπάθεια ήταν λίγο δύσκολη.

Κάποιο πρωϊνό μου λέει ο άντρας μου:“Πάμε να βρούμε μια εκκλησία εκτός του ναού του αγίου Στυλιανού που είναι στο νοσοκομείο” και πηγαίναμε καθημερινά. Ο δρόμος μας οδήγησε στον Άγιο Θεράποντα Ζωγράφου. Εκεί προσευχήθηκα πάρα πολύ στην εικόνα της Παναγίας της Παραμυθίας και του Αγίου Θεράποντα. Φεύγοντας μας έδωσαν μια εικονίτσα και μας είπαν να την βάλουμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα στο μαξιλάρι του παιδιού. Παρακάλεσα κάποιον να την βάλει κοντά στο Χρήστο και χαρακτηριστικά μου είπε ότι θα την έβαζε στο μαξιλάρι.Εκείνη την στιγμή έκαναν την δεύτερη παρακέντηση και έβγαλαν από την κοιλιά του παιδιού 1.5 λίτρο υγρό, ενώ η παροχέτευση συνέχισε και αυτή να δίνει.Το ίδιο βράδυ έκανε και μία μεγάλη κένωση, οπότε άδειασε η κοιλιά του και απελευθερώθηκε η αναπνοή του. Από τότε άρχισε να παίρνει λίγο-λίγο πάνω του το παιδί.Μετά από 13 ημέρες βγήκαμε από την εντατική και παραμείναμε στην Αθήνα για τις χημειοθεραπείες που θα διαρκούσαν, αν όλα πήγαιναν καλά, περίπου ένα χρόνο.

Στις χημειοθεραπείες ανταποκρίθηκε καλά, εγώ σε αυτό το χρονικό διάστημα διάβαζα παρακλήσεις προσευχές, νηστεύαμε με τον σύζυγο μου. Όταν τελείωσαν οι θεραπείες, μας επέτρεψαν να γυρίσουμε στο σπίτι μετά από ένα χρόνο περίπου. Στην Αθήνα φιλοξενούμασταν στον ξενώνα του συλλόγου «Φλόγα» .Ο Χρήστος όμως δυστυχώς είχε αρχίσει να παρουσιάζει πάλι κάποια προβλήματα. Λίγες ώρες πριν ξεκινήσουμε, ανέβασε πυρετό και έτσι το βράδυ κάναμε εισαγωγή και πάλι στο νοσοκομείο. Τελικά είχαμε υποτροπή και έπρεπε ξανά να υποβληθούμε στις χημειοθεραπείες.

Ξεκινήσαμε την πρώτη θεραπεία, αλλά η νόσος αντί να υποχωρήσει προχώρησε και η μόνη λύση ήταν η μεταμόσχευση μυελού των οστών.

Εκείνο το διάστημα στο τμήμα ήταν μία γιατρός με μεγάλη πίστη. Αυτή είναι που μας είπε “Πρώτη φορά ακούω να λένε στους γονείς τόσο κακά νέα”.Και όταν ανακοίνωναν στο σύζυγό μου ότι δεν μας δέχονται στην μεταμόσχευση, αυτή του έλεγε,“Στην Τήνο να πάτε, να παρακαλέσετε την Παναγία”.

Αυτή η γιατρός ήξερε έναν πατέρα Δημήτριο, που είναι Δεσπότης στή Γουμένισσα, οπότε επικοινώνησε μαζί του λέγοντας το δράμα μας. Σε 2 ώρες η απόφαση των γιατρών αλλάζει και ενώ στις 10:30 το πρωΐ η απόφαση ήταν αρνητική,στις 12:30 μας πήραν τηλέφωνο να πάμε να δούνε σε τι κατάσταση είναι ο Χρήστος, για να ξεκινήσουμε την διαδικασία της μεταμόσχευσης.
Δότης ήταν ένας γερμανός 20 χρονών, να τον έχει καλά ο Θεός και αυτόν, είχε κλείσει ραντεβού ώστε να πάει να δώσει μόσχευμα την ημέρα του Αγίου Δημητρίου 26 Οκτωβρίου, θεωρώντας οι γιατροί εδώ ότι θα πήγαιναν όλα καλά. Ο Θεός είχε προνοήσει πριν τους γιατρούς, γιατί το ήδη κλεισμένο ραντεβού ενθάρρυνε την απόφαση των γιατρών να μας δεχθούν.Ήταν ημέρα Τρίτη και την Παρασκευή θα μπαίναμε στο τμήμα της μεταμόσχευσης. Την Τετάρτη εγώ πήρα το πλοίο από την Ραφήνα και πήγα στην Τήνο να παρακαλέσω την Παναγία να μας βοηθήσει.
Την Παρασκευή 16 Οκτωβρίου 2014 κάναμε εισαγωγή στον νοσοκομείο «Ελπίδα» στην μονάδα μεταμόσχευσης μυελού των οστών και ξεκινήσαμε την θεραπεία για να μπορέσει ο οργανισμός του Χρήστου να δεχθεί το μόσχευμα.

Καθ’ όλη την διάρκεια της παραμονής μας στο νοσοκομείο,το μόνο που είχα νά κάνω ήταν να ζητιανεύω προσευχές απ᾽ όλους εκείνους που γνώριζα ότι είχαν καλή σχέση με την Εκκλησία.
Δόξα τω Θεώ η θεραπεία προχώρησε, έφτασε και το μόσχευμα από Γερμανία το βράδυ της 26ης Οκτωβρίου του Αγίου Δημητρίου (μεγάλη η χάρη του) και από εκεί και πέρα περιμέναμε να εδραιωθεί και να αρχίσει να παράγει κύτταρα.

Η άμυνα του Χρήστου όμως ήταν μηδενική. Αν και είχε πάρει το μόσχευμα, δεν είχε ξεκινήσει να παράγει κύτταρα.Ενώ τον είχα κάνει μπάνιο και τον έντυνα, μου λέει:“Μαμά είδες εκείνη την νοσοκόμα που ήρθε;”“Ποια νοσοκόμα λέω, δεν μπήκε κανείς στο δωμάτιο ήμασταν οι δυο μας”.“Αυτή, λέει,που είπε “έφερα τα αιμοπετάλια”και της είπες:“Ελάτε σε λίγο γιατί τώρα τον αλλάζω”. Εγώ δεν μίλησα σε κανένα, γιατί δεν μπήκε κανείς στο δωμάτιο. Σε λίγες ώρες ο Χρήστος ανέβασε 40°C πυρετό και από τις εξετάσεις φάνηκε ότι εμφανίστηκε το μικρόβιο «Klebsiella», αυτό που μας είχε φέρει στην εντατική από τη Θεσσαλονίκη.Ο Χρήστος όμως ήταν μια χαρά, το ξεπέρασε αμέσως, έβαλαν αντιβιώσεις που τον έπιασαν. Πιστεύω ότι η Παναγία ήταν που μας έκανε την τιμή να μας επισκεφθεί εκείνο το βράδυ και έκανε το θαύμα της.Αυτή ήταν που έφερνε ό,τι χρειαζόταν ο Χρήστος για να αντιμετωπίσει όλα αυτά και με τις δικές της μεσιτείες ο Χρήστος

το ξεπέρασε και αυτό. Η Μαρία Τσολάκη προσευχόταν για τον Χρήστο με όλη της την δύναμη στην Παναγία και στους Αγίους που έβγαλε τα λείψανά τους μέσα από τη γη. Είχε συγκλονιστεί από την ηλικία του μωρού όπως έλεγε, αλλά και από την ταλαιπωρία και την περιπέτεια που περνούσε.

Βγήκαμε από το νοσοκομείο σχετικά γρήγορα, περίπου 40-50 ημέρες μετά την μεταμόσχευση.Μας ενημέρωσαν όμως ότι θα έπρεπε να πάρουμε κάποια συμπληρωματικά κύτταρα πάλι από τον δότη. Τα κύτταρα θα μας τα χορηγούσαν 10 Φεβρουαρίου, του Αγίου Χαραλάμπους.Η προσευχή μας άρχισε να γίνεται πιο εντατική και απευθυνθήκαμε και πάλι στα πρόσωπα που μπορούσαν με την προσευχή τους να μας βοηθήσουν. Οι γιατροί αποφάσισαν να μας ξανακάνουν εξετάσεις και μετά να μας χορηγήσουν τα κύτταρα. Πράγματι κάναμε συμπληρωματική ἐξέταση καί ἦταν ὅλα πεντακάθαρα. Παρ᾽ ὅλα αὐτά πήραμε καί τά ἐπιπλέον κύτταρα.

Μετά από 19 ημέρες ξεκίνησε να έχει πυρετό και ξανακάναμε εισαγωγή στο νοσοκομείο, ξεκινώντας νέο κύκλο εξετάσεων γιατί παρουσίασε ξενιστή. Αυτό είναι μια αντίδραση του μοσχεύματος κατά την οποία τα κύτταρα του δότη δημιουργούν φλεγμονή σε όποιο όργανο βρουν αδύναμο, σε εμάς εμφανίστηκε στο δέρμα σε πολύ εκτεταμένη μορφή, έκανε εγκεφαλίτιδα κατά την οποία κοιμόταν συνέχεια και τελικά κατέληξε και στο έντερο, όπου έκανε διάρροια 10-12, μπορεί και 15 φορές την ημέρα.

Αποφάσισα να ανέβω στην Γουμένισσα να κάνουμε αγιασμό έστω και μόνη, γιατί ο Χρήστος δε γινόταν να μετακινηθεί. Ο Δέσποτας μου είπε: “Αγιασμό θα κάνω και θα σου δώσω να του δίνεις καθημερινά να πίνει και να επικαλείσθε την δύναμη του Τιμίου καί Ζωοποιού Σταυρού. Όμως στον Αγιασμό καλύτερα θα ήταν να είναι παρών και ο Χρηστάκος. Γι᾽ αυτό όταν κατέβω στην Αθήνα, που θα έχουμε Σύνοδο, θα συναντηθούμε και με το σύζυγό σου και το παιδί για να ξανακάνουμε Αγιασμό”. Όταν άρχισε να πίνει από τον αγιασμό καθημερινά είχαμε βελτίωση, ενώ αλβουμίνες για την απορρόφηση πρωτεϊνών από το έντεροδεν χρειάστηκε να ξαναπάρουμε καθόλου, και τα φάρμακα άρχισαν να μειώνονται σε αριθμό.

Σιγά σιγά άρχισε η κατάσταση να καλυτερεύει.Να πω εδώ ότι ο Γέροντας Δημήτριος μας είχε πει να κοινωνούμε το Χρήστοοπωσδήποτε κάθε Κυριακή.Πράγμα που πριν την μεταμόσχευση δεν το έκανα γιατί φοβόμουν.Μου είπε να πάω να βρω κάποιον ιερέα και αυτός θα βρει λύση όπως και έγινε.Με θεία φώτιση πήγα πολύ διστακτικά είναι η αλήθεια στην ενορία του Αγίου Θεράποντα και πάλι να ρωτήσω και όλα έγιναν όπως μου τα είπε ο Γέροντας. Ο πατήρ δέχθηκε και μάλιστα μου πρότεινε μια λύση που εγώ ούτε καν είχα σκεφθεί.Να μπαίνει ο Χρήστος από την πλαϊνή πόρτα του Ιερού και να κοινωνεί πρώτος πριν βγει η

κοινωνία έξω ώστε να μην έρχεται σε επαφή με τον πολύ κόσμο.

Η εισαγωγή μας αυτή στο νοσοκομείο κράτησε 4 μήνες.Ο Χρήστος ήταν καλύτερα, όμως δεν ήταν σε θέση για να μας βγάλουν, γιατί το έντερο του δεν απορροφούσε σχεδόν τίποτα και έπρεπε να παίρνει όλα τα φάρμακα ενδοφλέβια. Ωστόσο μας επέτρεπαν να βγαίνουμε για 1-2ώρες λίγο έξω. Ήταν η περίοδος του Πάσχα τότε και στην έξοδο μας κοινωνούσαμε στον Άγιο Θεράποντα, πράγμα που ήταν θεραπεία για τον Χρήστο, γιατί σιγά σιγά διορθώνονταν τα πράγματα και τελικά μετά από 4 μήνες βγήκαμε από το νοσοκομείο.

Όλα έδειχναν ότι ήταν καλύτερα, όμως άλλο ένα πρόβλημα εμφανίστηκε προς δόξα Θεού, όπως αποδείχθηκε, γιατί εκεί φάνηκε πολύ καθαρά η δύναμη του Χριστού και της Παναγίας μας. Ο ξενιστής αυτός μετακινήθηκε στον πνεύμονα, άρχισε ο Χρήστος να έχει ταχύπνοια, να κάνει αρρυθμία στην καρδιά και να βήχει. Μετά από εξετάσεις είδαμε ότι ήταν ξενιστής στον πνεύμονα και αρχίσαμε την κορτιζόνη. Μετά την πρώτη δόση ενδοφλέβιας κορτιζόνης («ώση» □ για όσους γνωρίζουν) χειροτέρεψε ο βήχας, ο πνευμονολόγος για άλλη μια φορά μας είπε τα χειρότερα. Επικοινωνήσαμε πάλι με τον πατέρα Δημήτριο και να η πρόνοια του Θεού πόσο θαυμαστή είναι, θα ξανακάναμε θεραπεία με κορτιζόνη την Τετάρτη, ενώ ο Γέροντας μας είπε ότι κατεβαίνει Αθήνα την Δευτέρα και η μόνη ημέρα που μπορούσε να μας δεχθεί ήταν η Τρίτη, την παραμονή δηλαδή της θεραπείας για να ξανακάνει ένα αγιασμό με την παρουσία και του Χρήστου.Ο βήχας εν τω μεταξύ είχε επιδεινωθεί και το παιδί έβηχε κάθε 5 λεπτά και είχε εξαντληθεί.

Κατά τη διάρκεια του Αγιασμού, το νερό μέσα στή φιάλη, όταν έβαλε ο Γέροντας το τίμιο Ξύλο και τον τίμιο Ήλο, γέμισε με φυσσαλίδες και εμφανίστηκαν φωτάκια. Η έκπληξή μου ήταν μεγάλη όταν, κατά την διάρκεια του Αγιασμού, ενώθηκαν δύο φορές το τίμιο Ξύλο με τον τίμιο Ήλο. Όταν στο τέλος ράντισε τον Χρήστο και του έδωσε να φιλήσει τον ξύλινο Σταυρό, λείψανο του αγίου Ραφαήλ και τις εικόνες του Χριστού και της Παναγίας, το παιδί σταμάτησε ξαφνικά να βήχει. Ξαφνιαστήκαμε με το σύζυγό μου, επειδή ο βήχας μέχρι τότε ήταν ανυπόφορος. Μας είπε μάλιστα ο Γέροντας: “Ο Χρήστος να πίνει αγιασμό πρωί, μεσημέρι και βράδυ”.

Ξεκίνησε και έπινε από το ίδιο βράδυ ο Χρήστος τον αγιασμό και την άλλη ημέρα κάποιος άλλος πνευμονολόγος που τον είδε είπε ότι δεν είναι και τόσο τραγικά τα πράγματα, θα κάναμε τις θεραπείες με την κορτιζόνη, θα προσθέσουμε και ένα ακόμη φάρμακο και βλέπουμε. Έτσι και έγινε σιγά σιγά, η κορτιζόνη αραίωσε, κάναμε ανά 15 ημέρες, αυτό πήγε στις 20 ημέρες, στο μήνα, στο δίμηνο και τελικά μπορέσαμε και πήγαμε και στο σπίτι μας μετά από 4 χρόνια από την στιγμή που ξεκίνησαν όλα.

Η χαρά του Χρήστου ήταν απερίγραπτη, όταν μπήκε μετά από 4 χρόνια σπίτι του και έπαιξε ξανά με τα παιχνίδια του και μπόρεσε να έρθει και στο μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ να προσκυνήσει τους Αγίους που αυτός ξέρει ότι τον βοήθησαν και τον βοηθούν σε κάθε του βήμα.

Το Μεγάλο Σάββατο το πρωί επισκέφθηκε με τον πατέρα του το Μοναστήρι της Παναγίας Γουμένισσας, που λειτουργούσε ο Γέροντας και τον κοινώνησε.

Αυτή τη στιγμή (10.1.2021) δεν έχουμε πάρει κορτιζόνη για πέντε χρόνια, ενώ αξιοσημείωτο είναι ότι την παραμονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, αφού παρακολουθήσαμε τα εγκώμια της Θεοτόκου στην Μητρόπολη Γουμενίσσης, οι αναπνοές του Χρήστου ήταν φυσιολογικές (περίπου 15/1΄) ενώ τις προηγούμενες νύχτες αυτές κυμαίνονταν από 19-20 στο λεπτό.
Στην παρούσα χρονική στιγμή η ζωή μας κυλάει σε ρυθμούς ρουτίνας, που την αισθανόμαστε ως δώρο Θεού, αφού έχουμε περάσει το παραπάνω μαρτύριο και οι εξετάσεις του Χρήστου είναι ολοένα και καλύτερες και προσευχόμαστε καθημερινά να μείνουν έτσι, καιόλα τα παιδάκια του κόσμου, παρ᾽ όλες τις δυσκολίες τους, οι περιπέτειες που περνούν να έχουν θετική έκβαση βασιζόμενοι στην πίστη.

Απτό δείγμα της πίστεως του παιδιού μου είναι και η επιθυμία του να επισκεφθούμε την Παναγία της Τήνου, η οποία πραγματοποιήθηκε τον Οκτώβριο του 2019. Και το θαυμαστό της όλης επίσκεψης είναι ότι, χωρίς κανείς να τον προτρέψει, μόνος του γονάτισε και θέλησε να φτάσει μέχρι την εκκλησία γονατιστός. Κι ενώ τα δικά μου γόνατα μάτωσαν, αυτός έφτασε μέχρι την εικόνα χωρίς κανένα σημάδι και ιδιαίτερα χαρούμενος».
***

Γ. ΕΠΙΜΕΤΡΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

Ἔχω τήν αἴσθηση ὅτι ἡ ἀφήγηση τῆς ἰατροῦ-μητέρας γιά τήν ἰατρική πορεία τῆς ταλαιπωρίας τοῦ παιδιοῦ τους καί τήν παράλληλη ψυχολογική, ἀλλά κυρίως τήν

ἐκκλησιαστική τους ἀρωγή, πείθει κάθε ἀναγνώστη γιά τά γενόμενα καί τά διαγενόμενα.
Στό ἀνωτέρω λεπτομερές περιστατικό εἴδαμε τήν ἀκούσια ἐπώδυνη ταπείνωση τῆς ἀρρώστιας γιά ὅλη τήν οἰκογένεια πού συνέπασχε μέ τήν ἀφόρητη ὀδύνη τοῦ μικροῦ παιδιοῦ τους, στροφή 180 μοιρῶν στήν ἕως τότε τυπική σχέση τῆς οἰκογένειας μέ τήν Ἐκκλησία, νηστεία, προσευχές, παρακλήσεις, καταφυγή στήν Παναγία μας στήν Τῆνο καί στούς θαυμαστούς νεοφανεῖς Μάρτυρες. Εἴχαμε ἐκκλησιαστικό συναγερμό προσευχῶν καί πνευματικοῦ ἐπιστηριγμοῦ, νοερή σύναξη καρδιῶν πού προσεύχονταν. Εἴχαμε τίς θεόδεκτες δεήσεις ἑνός ἀφανοῦς κυριολεκτικά χαριτωμένου ἀνθρώπου πού συνέπασχε καί συμπροσευχόταν. Ἐκ παραλλήλου τό ὄνομα τοῦ μικροῦ μνημονευόταν συνεχῶς σέ καθημερινές θεῖες λειτουργίες.

Μέ ἄλλα λόγια, ἔχουμε ἕνα πραΰθυμο καρδιακό συναγερμό πολλῶν: τῶν οἰκείων πού πονοῦσαν, τῶν συγγενῶν τους, πού καί ἐκεῖνοι ἀγωνιοῦσαν,ἐκ τῶν ἰατρῶν, ἐκείνων πού πίστευαν καί τούς ὑπέδειξαν τήν ψυχολογική καί κυρίως ἁγιοπνευματική στήριξη τῆς πίστης, ἐκ τῶν σωφρόνων καί συνετῶν κληρικῶν, ἀλλά καί τῶν εὐλαβῶν λαϊκῶν. Καί ἀφανῶς μέν μέσα ἀπό ὅλη αὐτήν τήν ταλαιπωρία τῆς πίστης πού ἔγινε καρποφορία πνευματικῆς ἐνδυνάμωσής της, πλήν ἐμφανέστατα ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἔζησαν ἐν αἰσθήσει τήν πανευεργετική φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Ἀναζήτησαν καί βρῆκαν τήν ἁγιοπνευματική “ὑγείωση” τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐπιστροφῆς καί καταφυγῆς καί ὁλοτελοῦς ἐκκλησιαστικῆς σχέσης μέ τόν ζῶντα Θεό τῆς ἀποκαλύψεως. Καί αὐτό διαλαλοῦν μέσα ἀπό τήν ἀφήγηση πού διαβάσαμε. Εἶναι αὐτό πού μᾶς λείπει σάν κοινωνία, αὐτό πού πρέπει νά μεταδώσουμε στά παιδιά καί στούς ὡρίμους, “τό ἀντίδοτον τοῦ μή ἀποθανεῖν” (ἀντίδοτο γιά τή ζωή τῆς πνευματικῆς ἀλλοτρίωσης καί φθορᾶς).
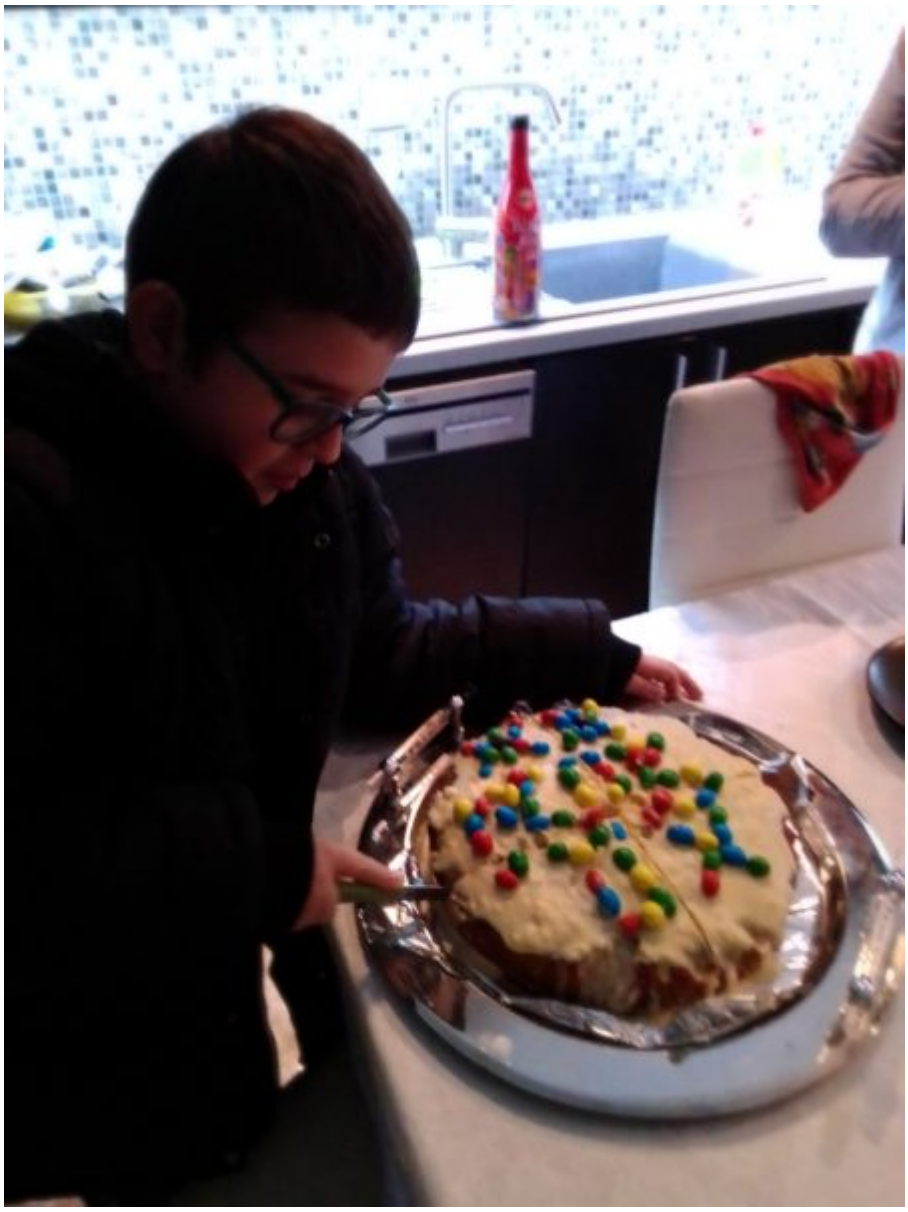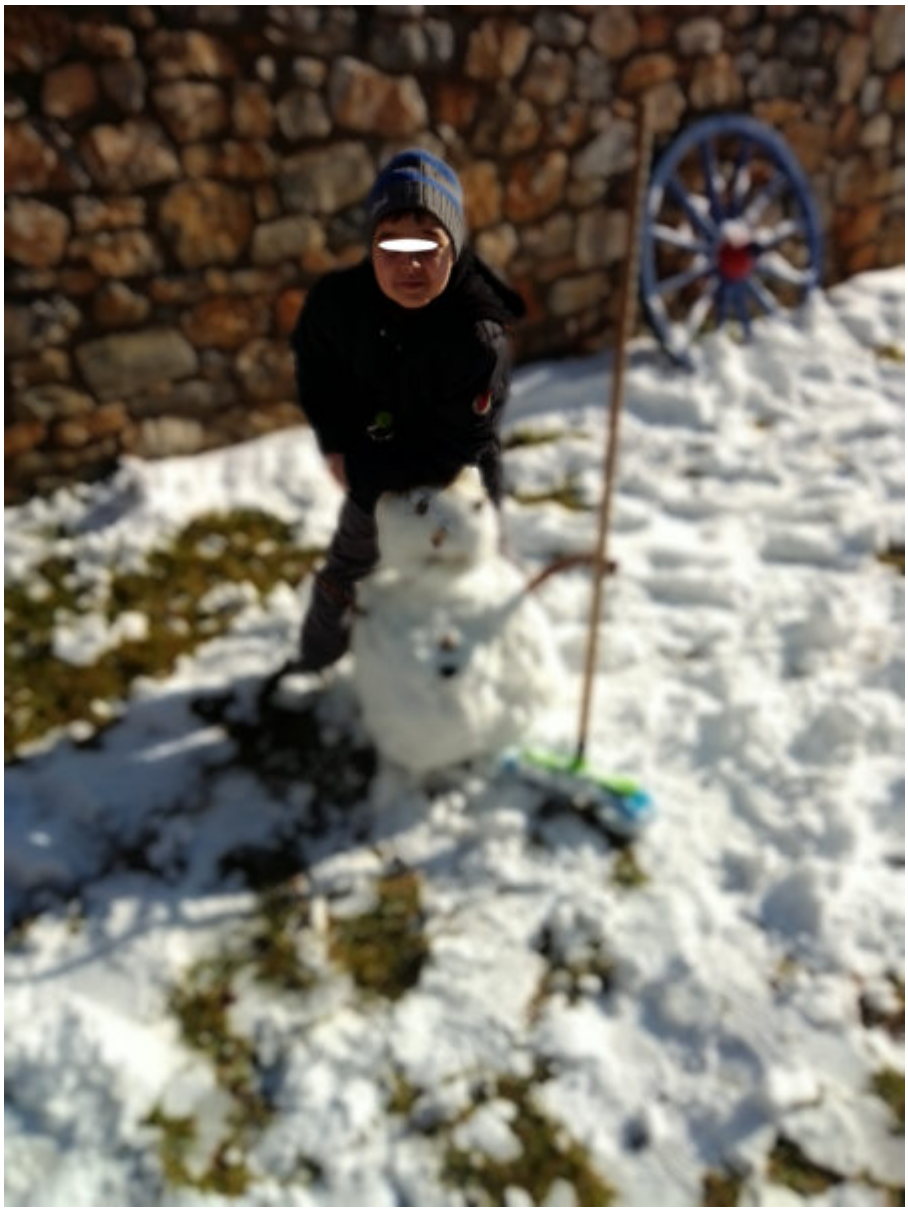
Ἀπό αὐτήν τήν ἄποψη, εἴθε (καί) τό περιστατικό αὐτό νά ἀποτελέσει ἄλλη μιάν ἀπερικλόνητη αἰτία σοβαροῦ προβληματισμοῦ ἀπέναντι στήν ἀφόρητη κινδυνολογία ὅλων ἐκείνων πού στοχοποιοῦν ἄτεγκτα τήν ἐκκλησιαστική πείρα καί πρακτική αἰώνων, ἐπικαλούμενοι τίς ἀτομικές τους ἰδεοληπτικές φοβίες ὡσεί βεβαιότητες, γιά τήν ἐνδεχόμενη τάχα διασπορά τοῦ ἰοῦ στίς Ἐκκλησίες τήν ἑορτή τῶν Θεοφανείων. Ἄραγε θά ἔχουν τή στοιχειώδη εὐαισθησία νά ἐπανέλθουν καί νά ζητήσουν συγγνώμη ἀπό τόν κόσμο καί μάλιστα ἀπό τόν παραδοσιακά θρησκευόμενο;